

раца единствено появилите се след 1905-1906 г. поетически текстове на Яворов. Звученето на *гласа (песента)* само в тук-пространството („Гласа ти вредом стъпките ми заглуши“), приковаването му в непристъпната *гърд* е просто постулирано, емблематично изведено, сублимирано в „Песен“-та. Защото, преди да бъде манифестно декларирана през 1906 г. като средоточие на *света-в-себе си*, като всеобменен топос и същевременно като метонимия на лирическият Аз, универсалната и уникална Яворова *гърд* винаги преди това е съсредоточавала *света-в-себе си* и е метонимизирала лирическият Аз. Твърдение, изцяло абсурдно в своята огледалност, сякаш непременно указващо липсата на драматичен прелом в Яворовата поезия, както и най-вече липсата на поврат в деиктичното означаване на света. Чрез анализа на не толкова разпадащата се, колкото на предимно преобръщащата посоката си деиктична опозиция *там – тук* искахме да акцентираме именно върху това, че прословутата Яворова *безотносителност* всъщност е *относителност* от по-висш порядък и че безспорният *солипсизъм* на поета не е внезапна последица от „залутването в тинята на декадентщината“ (Вазов). Подобна абсурдно звучаща теза не цели да опровергае представата за прогрес в Яворовото символостроене, за плавната етапност и бавно възкачване в символа, а бихме искали да проследим как ранното Яворово *в гърди ми пламък чуден загори* (1898) – чрез поредица натрупвания, вариации, трансформации – се глобализира във формулата *гърдите мои – пещ на живия вселенен плам*. Верни на метода на етимологизиране на Яворовите поетически символи, на ретроспективното изграждане на сякаш неуязвимата за подобни операции символика, желаем да онагледим именно тотализирането или продължителния процес на добиване на тоталност, а не самата тоталност на *границата*, която изглежда аксиоматично застинала в късните текстове на поета.

Интровертните топоси, най-явно способстващи за